

LET 1970-71

2

ČEKA: 2.-druš.

GLARCEK

IZ POD CRNE PRSTI

CHASILIO PIONIERSKOGA ODEKDA "PRANCE BEVK"
OSNOVNA ŠOLA "SIMON KOS" PODBRDO

PRED VAMI JE DRUGA ŠTEVILKA "SOLARČKA". KER JE BILA PRVA UREJENA POD GESLOM "MOJ KRAJ DANES, VČERAJ, JUTRI" IN NI PRINAŠALA POROČIL O ŽIVLJENJU IN DELU NA ŠOLI, SO NEKATERI SPISI V TEJ ŠTEVILKI NEKOLIKO ZASTARELI. OPISATI SMO NAMREČ SKUSALI VSE, KAR SE JE POMEMBNEGA ZGODILO V TEM SOLSKEM LETU.

T I S O Č R A D O S T I

Letos se pričenja po vsej Jugoslaviji tekmovanje pionirskih odredov za znak "Tisoč radosti". Tudi pionirji naše šole tekmujo zanj. Nasestanku dne 18. novembra smo sprejeli program dela. Ta je naslednji:

I. Pripravili bomo naslednje prireditve:

1. Novoletno praznovanje
2. Pustovanje
3. Praznovanje dneva mladosti
4. Partizanski pohod

II. Udeležili se bomo naslednjih prireditv ali tekmovanj:

1. Zimske igre
2. Sahovsko tekmovanje
3. Tekmovanje v streljanju
4. Tekmovanje pionirjev prometnikov
5. Akcija ob 30-letnici vstaje
6. Tekmovanje za najboljše pionirsko glasilo

Razen tega se bomo udeležili še zbora slovenskih pionirjev v Trnovskem gozdu in srečanja mladih dopisnikov.

Odločili smo se tudi, da bomo sodelovali v natečaju Pionirskega lista "Smejte se z nami".

Na šoli smo že imeli novoletno praznovanje in pustovanje. Sodelovali smo že v zimskih igrah in šahovskem tekmovanju. Tu je tudi druga številka "Solarčka". Žal pa je sodelovanje v natečaju "Smejte se z nami" zelo slabo. Prijavilo se je kar 65 pionirjev, toda le nekaj je tistih, ki svojo obveznost izpolnjujejo.

Načelnik PO

Dušan Valentinčič

PROSLAVA V RUTU

27. septembra 1970 je bil za prebivalce Ruta in Granta velik praznik. Tega dne je bila otvoritev nove ceste in električne napeljave. Rutarji in Grantarji so imeli za to veliko zaslug. Mnogo so zgradili z lastnimi rokami, pa tudi z denarjem so pomagali. Tako so se tega dne zaslужno veselili. Da bi jim bilo še lepše, smo jim učenci OS "Simon Kos" iz Podbrda pripravili kratek program. Že od začetka šolskega leta smo pridno vadili. Peski zbor so je naučil nekaj pesmi, pa tudi recitatorji nismo zaostajali. V Rutu se je tega dne zbralo tudi mnogo ljudi iz drugih krajev. Vsi so nam navdušeno ploskali.

Olga Humar, 8.razred

IZKAZALI SO SE

V Podbrdu navadno pripravljajo proslavo učenci osnovne šole. Ker je Podbrdo majhna vas, je kulturno življenje zelo skromno. Zadnje čase se marsikaj spreminja. Delovati je začel mladinski klub. Mladinci so krepko prijeli za delo in že so tu uspehi. Začeli so pripravljati prireditve ob raznih praznikih. Že ob lanskem prazniku republike so nas presenetili. Mladinci, ki so še pred nekaj leti obiskovali našo šolo, so pripravili proslavo, katere prvi del je bil posvečen sprejemu cicibanov v pionirske organizacije. V drugem delu programa so izvedli odlomke iz del Prčihovega Voranca, kdor pozna pogoje, v katerih so delali in ve, da je večina mladih med tednom v službah in šolah izven domačega kraja, mora za uspeho prireditev mladino še posobno pohvaliti. Učenci osnovne šole na tihem upano, da bomo tudi mi kdaj nadaljevali delo današnjih mladincev in da bodo prebivalci naše vasi ponosni tudi na nas.

Sonja Borgine, 8.razred

NAMIZNI TENIS

15. novembra smo v Šoli pripeljali občinsko tekmovanje v namiznem tenisu. Mnogi smo pridno trenirali. Zato smo se tudi dobro odrezali, saj smo osvojili skoraj vsa mesta.

Marija Mlakar, 7.razred

KROS

Jeseni smo imeli šolsko tekmovanje v krosu. Najbolje uvrščeni smo odšli na občinsko tekmovanje v Tolmin. Najprej so startali mladinci in naši so dosegli resničen uspeh: prvo in drugo mesto. Med mladinkami nismo imeli zastopnic, naše pionirke pa tudi niso dosegle nič posebnega. Med najščimi pionirji sem bil tudi jaz. Imeli smo okoli 500 m dolgo progno. Zasedli smo prvo mesto. Starejši pionirji so bili peti. Bili smo vesoli, saj z atletskoga tekmovanja prvič nismo odšli praznih rok.

Rajko Pajntar, 7. razred

NOVO LETO

Prišel je težko pričakovani čas - konec leta. Tudi v šoli jo bilo veselo. Učenci nižjih razredov so pripravili kratek program. Obdaril jih je dedek Mraz. Učenci sedmoga in osmoga razreda so tekmovali v znanju. Bilo je zelo razburljivo. Končno je le za las zmagal sodni razred. Učenci osmoga razreda najbrž niso bili ravno ponosni nase, sicer pa so nagrado dobili tudi oni. Ob plesu smo se prijetno razgibali. Ni nam bilo žal, da smo se šele pozno zvcčer vrnili domov, saj je bilo v šoli res veselo.

Simon Humar, 7. razred

V LJUBLJANO

Ob koncu vsakega leta se veselimo novoletnih priroditvev. Letos smo šli v Ljubljano. Z avtobusi smo se pripeljali na gospodarsko razstavišče. Tam nas je čakalo prvo veselje: vozili smo se z avtomobilčki in vlaki. Sli smo tudi v mladinsko gledališče. Gledali smo igrico o žalostni princeski. Bila mi je všeč. Potem nas je obiskal dedek Mraz. Dobili smo vsak tri bonbone. Popoldno smo si šli ogledat dvorano Tivoli. Vidoli smo drsališče. Ko smo odhajali iz Ljubljane, so nas pozdravljali raznobarvne lučke, ki so izginjale v mraku. Se bi šla v Ljubljano!

Tatjana Komporlo, 4. razred

SMUČANJE

Smučarski tečaj v Boh.Bistrici se je pričel prvi dan zimskih počitnic.

Dvajset smučarjev - začetnikov je vodil tovariš Smolnikar. Tečaj bi moral trajati ves teden, toda zaradi grdega vremena ga dva dni ni bilo.

V Bohinj smo odhajali zjutraj,vračali smo se opoldne.Učili smo se raznih prvin,od najlažjihdo malo težjih.
Ta tečaj je bil za nas zelo pomemben,saj smo se nekaj naučili tudi tisti,ki se nismo proj nikoli smučali.

Tatjana Rutar,7.razred

Za boljše smučarje je bil tečaj na Livku.

V sredo,3.februarja,smo se s šolskim kombijem odpoljali skozi Baško grapo in Soško dolino visoko pod Kuk.Vrone smo imeli prekrasno.S smučišč je bil čudovit razgled na Krn,Matajur in Kološkrat.Vsak dan smo smučali približno šest ur,ostali čas pa smo predvsem počivali,kajti pripravliali smo se na občinsko tekovanje v slalomu.

V nedeljo,7.februarja,smo tekmovali.Teknovanja se je udeležilo 86 tekmovalcev iz vseh krajev Tolminske.Organizacija je bila zelo dobra.Z rezultati smo bili zadovoljni.Zasedli smo prvo mesto pri starejših pionirkah in mlajših mladinkah,tretjo mesta pri starejših pionirjih in peto mesto pri mlajših mladincih.

Veseli uspeha smo se vrnili domov.

Dušan Valentinčič,7.razred

Ineli smo športni dan.Sli smo na Petrovo brdo.Bil je sončen dan in bilo jo mnogo veselja,saj v Podbrdu že dolgo ni snega.Nekateri so se smučali,drugi smo se sankali.Spuščali smo se po bregu,kar nas je na vso noč zabavalo.Zalctavali smo se drug v drugega,se preobračali s sank in se pobirali s tal vsi beli in nokri od snoga.

Pavla Komperle,2.razred

PUSTOVANJE

Vsako leto otroci težko pričakujemo pustni čas.Na ta dan se lahko oblečeno kakorkoli.

Tudi letos smo v Šoli praznovali.Najprej smo deklamirali in zapeli nekaj šaljivih pustnih pesnic.Nato je osni razred predil pleš.Bilo je veliko maskiranih otrok,ki so predstavljali

najrazličnejši ljudi in živali. Čop rav ne znan kaj prida plesati, sem se tudi jaz narijivo vrtela.

Przgodaj je bila ura sodna zvečer, ko smo morali učenci nižjih razredov domov. Rada bi bila še ostala, ker je bilo lepo!

Magda Oman, 4. razred

SAH - POPOLNA ZMAGA

13. februarja je bilo v domu JLA v Tolminu občinsko šahovsko prvenstvo. Tekmovali smo tudi Podbrčani.

Najprej so nam pojasnili, kako bo tekmovanje potekalo: vsaka ekipa bo igrala z vsako. Pravila so bila zelo ostra: ko si se dotaknil figure, si jo moral premakniti. Če v pol ure partija ni bila odigrana, so jo pričela hitropotezna igra. Dobljena igra je veljala dve točki, roni pa eno.

Ob desetih se je pričelo. Posodli smo in si podali roke. Starčji pionirji so zmagali v vseh štirih igrah in imeli smo osm točk. Drugo kolo smo igrali z Bovcem in Mostom. Bovčani se niso pustili kar tako. Toda igrali smo bolj prenišljeno in zmagali. Potem je bil odmor. Nekateri so že govorili: "Podbrčani bodo zmagali." To se mi jo zdelo prav lepo, čop rav ned igro nisem pomislil, da bi bili ni lahko prvi.

In zgodilo se jo! Objavili so rezultate:

Starčji pionirji - 1. mesto Podbrdo

Mlajši pionirji - 1. mesto Podbrdo

Ker drugih tekmovalk ni bilo, so tudi naše pionirke zasedle prvo mesto.

Dobili smo tri lepe šahovnice. Prav ponosen sem bil. Menim, da smo na Tolminske nalo bolj zasloveli.

Marko Kogoj, 6. razred

8. MAREC

Ob 8. marcu smo učenci osnovne šole pripravili program pod geslonom NIKOLI VEC VOJNE. Veliko smo vadili in zdi se nam, da tako lepo proslavo že dolgo nismo pripravili. Žal se ne moremo pohvaliti, da smo imeli res hvalično občinstvo. Če ne bi bilo naših mater, bi bilo poslušalev prav malo.

Vse drugače jo bilo v Rutu, kjer smo se predstavili z istim programom. Ljudje so se zbirkali v dvorani, še preden smo se pripoljali. Za pogled na zbrane vaščane nas je razveselil, da smo se že bolj potrudili. Marsikatori ženi so se zasolzile, ko nas je poslušala. Niso še pozabili težkih dni, ki jih je preživela njihova vas.

Se so bomo vrnili v Rut, saj je tam bil doma tudi junak, po katerem nosi naša šola име: SIMON KOS Milojska Kos, 8. raz.

DOŽIVELI SMO ZANIMIVE STVARI

Modra lisica

Pri nas smo imeli dvanajst mladih kokoši in staro kokljko. Ob lepon vremenu smo jih spuščali na travnik. Zvečer so niso hoteli vračati nazaj v kurnik. Spale so kar po grmovju. Toda zasledila jih je lisica. Kor so bilo visoko, ni mogla do njih. Toda bila je modra. Vrtela se je pod grničevjem in ga tresla, da so kokoši padle na tla. Ponorila je pet kokoši, tri potolino in kokljko. Zjutraj je očo našel na travniku kokljko brez glavo.

Jožica Drole, 5.razred

Pri zobozdravniku

Zbedlo me je pri srcu. Stala sem pred vratimi, na katerih je pisalo ZDRAVSTVENI DOM. Zob me je strašno bolel. Stopila sem v čakalnico, kjer so se gnetli ljudje. Oddala sem izkaznico in čakala. Bila sem nestručna od bolečin in čakanja. Končno sem zaslišala svoj priimek. Zobozdravnik ni je ptijazno pokinal, jaz pa sem kar stala. Sele po ponovnem prigovarjanju sem sedla. Zaprla sem oči. Čutila sem, kako je trd predmet zadol ob boleči zob. Zdravnik je začel zob vrtati. Od časa do časa jo nalo ponchal, da sem si oponogla. Bolelo je. A to še ni bilo vse: igla je zdrsnila z zoba in zadola moje ustnice. Todaj zoba res nisem več čutila. Misel na zobozdravnika mi še danes poženc strah v kosti.

Milona Ortar, 6.razred

Proko Črno prsti na Vogol

Neko nedeljo zjutraj sem se odločil, da bom na Črno prst in dalje na Vogol. Vstal sem zelo zgodaj. Zunaj je bila še trda tona. Upal sem, da bom na Črni prsti dohitel prijatelja, ki sta šla gor že v sobotu popoldne.

Hodil sem zelo hitro. Prišel sem do razprtoga sonika, kjer je stala tabla z napisom: "Obiskovalce prosimo, da nosijo po eno poleno do koče!"

V kočo sem prišel ravno z dnem. Pogledal sem v knjige obiskovalcev. Našel sem imeni prijateljev. Napisala sta, da bosta nadaljevala pot v smerni proti Voglu. Hitro sem se podpisal, nekaj popil in kronil tudi sam v tisto smernico.

Pihal jo hladen veter. Dalč prod seboj sem zagledal dve črni piki. Stevil sem še hitreje. Ko sem prišel v primerno razdaljo, sem poklicol. Postavil sta se ozrli. Toda to nista bila prijatelja, ampak dva nonška turista. S težavo sem jima dopovedal, da bom proti Voglu. Razumel sem, da sta tudi onadva namenjena v isto smernico. Skupaj smo nadaljevali pot.

večjim hribom smo prav kmalu zagledali sedežnico k hotelu gol. Spustili smo se do gostopšča. V hotolu je bilo veliko ristov. Kupil sem si karto za sedežnico in pozdravil nova ijetelja.

dolini ni je avtobus pred nosom ušel. Poš sem se napotil oti Boh. Bistrici. Bil sem tako utrujen, da sem komaj prisel postajo. Ko je pripeljal vlak, sem ga hvaležno pogledal. Ijal ne je - donov.

Branko Mlakar, 6.razred

bila sem sestrico

Io sem bila vesela, ko sem izvedela, da sem dobila sestrico. Da je nodelja. Oče, sestri Martina in Tatjana so se odprali na Jesenice iskat mano.

sem iz Trtnika prinesla mleko, sem dobila mano in sestrico dona. Mana ni jo povodala, da bomo doklici dali im Manja. Iz sem se je že privadila in jo imam zelo rada. Težko ča- mi ponladi in lopih dni, da bom malo sestrico z vozičkom speljala na sprechod.

Andrejka Frelih, 4.razred

ensi

bratom sva šla nabirat maline. Tam, kjer sva nislila, da jih sva našla, jih ni bilo, zato sva šla naprej. Dolgo sva hodila, a se vedno nisva prišla iz gozda. Ker so jo začeli mračiti, pa se vrnila.

enkrat zaslišiva šum. Čreda gansov je, proplašena zaradi ajaminoga lonastonja, divje drla skozi gozd. Samo trije gansi so ostali in naju z zanimanjem ogledovali. Potem so jo tudi ni vibrali za ostalimi.

enkrat sem prvič videl ganske. To je bilo moje najlepše doživetje.

Radko Kos, 3.razred

alime

til sem v senožeti. Stric, teta in starejši bratrance so spravjali suho seno. Meni in mlajšega bratanca so poslali po redo v bljižnjipotok.

Ipotoma so naju zanikalo malino. Ker sem bil se prenajhen in nisen doscigel vrha grma, sem bosonog stopil na kamen pod njim. Bratrance je obiral na drugi strani. Ker se vedno nison nogol dosči najlepših malin, sem hotel premakniti kamen, na katerec sem stal. Poklical sem bratanca in s skupnimi nočni svetlanen prevalila, toda, ojoj, pod njim je bil v klopčič zvit volk modras. Prostrašna sva odskočila in kljub vročini ne je obil nrezel pot ob nisli, da sem bosih nog stal na kamnu, pod materin je bil strupen modras.

Ne bom pozabil prvoga, nesrečnega obiranja malin. Marjan Kos, 4.raz.

Zima

Popoldansko sonce je s svojimi oslabclimi žarki sijelo skozi okno. Po zasneženih pokočjih so je iskril snog in na zglajeni cesti so blesteli nešteti snožni kristalčki. S prijateljico sva se šli sankat. Drčali sva po ledeni cesti. Nonadona sva zagledali pred seboj ovinek. Bilo je prepozno, da bi zmanjšali hitrost in ga srečno zvozili. V hipu sva se znašli v snogu kraj ceste. Prijateljico, ki je sedela spredaj, je vrglo še dlje kakor neno in so jo ni videlo iz snoga. Čez nekaj trenutkov se je dvignila in ne debelo pogledala. Potem se jo pričola na ves glas snejati. Prosila son jo, naj njen vendar pove, kaj je tako snošnega, ona pa jo bila vsa solni zna od smeha in nisen nogla ničesar izvedeti. Tedaj ni je nekaj priletelo na glavo, zabobnolo in se skotalilo po snogu. Obrnila son se in se zazrla naravnost v snoženoga noža. Tudi jaz son se zasnejala. Snežak jo imel glavo ponaknjeno na desno rano, roko skrivenčeno in metla, ki jo je imel v roki, je bila dvignjena, kot bi se hotel naščevati nad nenoj, ker sem se zaletela vanj. Lonce z njegovo glavo se je bil zvrnil name.

Branka Zgaga, 7. razred

TREBA SE BO ODLOCITI

Učenci osmoga razreda narsikdaj raznišljano o izbiri poklica. O tem smo imeli tudi že nekaj predavanj.

15. februarja so se z nani pogovarjali kadeti - miličniki.

Prikazali so nam pogoje za sprejem v miličniško šolo. Uspešno je treba dokončati osnovno šolo, dobro obvladati slovenski jezik in še narsikaj drugoge. Solanje traja tri leta. Sprejeti kandidati inajo brezplačno stanovanje, hrano, obliko, obutev in vse učne priponočke. Poleg tega so zdravstveno in invalidsko zavarovani.

Na šoli nimajo prostih sobot. Dovolj gredo učenci lahko vsako prvo nedeljo v mesecu in vsak državni praznik.

Kadetska šola je skoraj nova. Na šoli so zelo dobro opravljeni kabinetni. Imajo tudi zimski bazen.

Vsem, ki končajo kadetsko šolo, je priznana srednja strokovna izobrazba. Ne služijo vojaškega roka, toda po končanem šolanju morajo ostati šest let v službi pri organih za notranje zadeve.

Sveda morajo kandidati naroditi sprejemni izpit iz slovenskega jezika, izpit pa obsega tudi psihološko testiranje in preizkus telesnih zmogljivosti.

Slavko Kozoi, 8. razred

SVET, V KATEREM ŽIVIMO

Kriza na Bližnjem vzhodu

Vso od julija 1967, ko je Izrael napadol Združeno arabsko ropušliko, pa do današnjih dni, vihra na Bližnjem vzhodu vojna.

V tem času jo Izrael zasodel že precejšen kos arabskega ozonlja, ki ga Arabci upravičeno zahtevajo nazaj. Zaradi vojne je zaprt tudi Sueški prekop, tako da morajo ladje pluti po daljši poti okrog Afrike, če hočejo v Azijo.

Vojna je in bo zahtevala veliko žrtev. Najhujši boji potekajo prav ob Sueškem prekopu. Tam se s topovi obstreljujeta izraelska in egiptovska vojska.

Na Bližnjem vzhodu se križajo interesi velikih sil, predvsem ZDA in SZ. Američani podpirajo Izrael, Sovjeti pa Arabce. Tu gre večinoma za vojaško pomoč. Da bi krizo rešila, se trudi tudi OZN, ki ima na Bližnjem vzhodu tudi svojega predstavnika - Jarringa. Zadnje čase so topovi utihnili. Začela so se pogajanja, ki pa lahko trajajo več let. V začetku februarja je prenehale premirje. Obe državi, tako Izrael kot Egipt, sta bili popolnoma pripravljeni na boj. A do njega ni prišlo. Po daljših pogajanjih sta spot pristali na enosmerno premirje. Premirje se je izteklo, pogajanja se spot nadaljujajo.

Po vsem svetu pa se ljudje sprašujejo: "Kdaj bo na Bližnjem vzhodu mir? Ali bo treba še dolgo čakati?"

Noznani avtor

Vietnam je žrtev agresorjev

Vsak dan poslušamo po radiu im televiziji ter boreno v časopisih poročila o težkom življaju Vietnancov. Iz dneva v dan poročajo, koliko bomb so Američani odvrgli na Vietnam.

Vojna v Vietnamu vodno bolj ogroža svetovni mir. Kljub temu osvobodilnega boja v Vietnamu ni mogoče zatroti. Dolgo je Amerika trdila, da jo vietnamsko ljudstvo na njeni strani, ker bo prinesla Vietnamu svobodo. Ta svoboda so kaže v ruševinah in žrtvah, ki jih jo največ med civilnim prebivalstvom. Ameriška povoljstva še vedno izdajajo ukazo, po katerih lotala uničujejojo vasi. Ponagajo jim tudi domači izdajalci. Grezodojstva, ki jih počenjajo Američani v Vietnamu, lahko primorjano z nemškimi v naši domovini. Ali ni to sramota za Američane? Ali je mogoče, da se to dogaja v drugi polovici dvajsetega stolotja, na takih visoki stopnji civilizacije?

Silva Gaberščik, VII.

Državni udar v Ugandi

Leta 1962 se jo afriška kolonija Uganda osamosvojila in se oklicala za republiko. Njen predsednik je postal Milton Obote, bister politik im vnet borec za neodvisnost svoje dožele. Njegova desna roka je bil general Idi Amin, voditelj ugandske vojske. V kritičnih trenutkih krize Britanske skupnosti narodov je moral tudi Obote v Singapur na zasedanje. Ko je bil predsednik odsoten, je v Ugandi general Amin sprožil državni udar in prevzel vodstvo. To je sprožilo hudo sporo, kajti poslovni ljudje in vojaški voditelji niso bili zadovoljni z Obotejevo politiko. Zameril se je predvsem zato, ker je v Aminovi odsotnosti povišal vse častnike. Amin se je močno oprij na pleme Baganda. General Amin je izoblikoval novo oblast in postal novi politični kot tudi vojaški voditelj Ugande.

Dušan Valentinčič, VII.

Azijski paradiž

Mnogi narodi se še bijejo za samostojnost in neodvisnost. Mnogi so že svobodni. Ali pa jo to res?

Zahodni časopisi čedajo več pišejo, da je "novi industrijski paradiž" v Aziji, npr. v Singapuru, Koreji, na Formozi. Zahodnonoska firma fotografskih aparatov ima svojo tovarno v Singapuru, kjer plačajo delavce šestkrat slabše kot donače v Nemčiji. Plače teh singapurskih delavcev so celo za dvo tretjini slabše od plač njihovih tovarišev, ki delajo za podobne japonske podružnice.

Ameriška firma, ki izdeluje razne električne aparate, pošilja dele z letali v svoje podružnice na Korejo. Končni izdelki se vračajo po isti poti v Združeno državo. Zakaj? Korojski delavci zaslužijo na mesec osenkrat manj kot ameriški v istem podjetju.

Iz tega vidimo, da se te države še niso dokončno osvobodile. Narodi, ki so jih včeraj zatirali, jih še vedno izkoriščajo, čeprav drugače. Na zunaj je videti, kot da jin s tem pomagajo, v resnici pa grabijo zase. Peter Drole, 7. razred

Apollo 14

31. januarja je vesoljska ladja Apollo 14 s posadko Shepard, Mitchell in Roosa poletela na Luno. Že od začetka so inči astronauti težave z naravnim lunarnim modulom.

5. februarja sta Shepard in Mitchell ob 10.18 po našen času pristala na Luni, med manjšina skupinama kraterjev. Ob 15.54 ji komandant stopil na Luno. Ob 16. uri se mu je pridružil še Mitchell. Vesoljca sta na luninih tleh namostila televizijski kamori ter se lotila nalog: zbirala sta različne

kumonino, nameščala instrumente ter slovesno razvila amriško zastavo.

Druži dan sta imela v načrtu vzpon na Era Mauro. Lotila sta se naporno poti. Srčni utrip je bil pri obih astronautih zelo visok in iz Hustona so jima vzpon na vrh odsvetovali.

Najpet je bil tronutek, ko so je lunarni modul Antares pridružil komandnemu modulu. Če bi odpovedala zaklopka za spajanje, bi bil prenos kamonja z Antarcisa v komandni modul nemogoč. Astronavti pa bi se v tem primeru vsceno rešili. Vendar so vse naprave delovalo v redu.

9. februarja so ob 22.03 vesoljvi srečno pristali v vodah Pacifika.

Robert Dakskobler, 7. razred

Živind v času, ko vse stroni po naprodku, v času raziskav vesolja, uveljavljanja elektronskih naprav. Civilizacija prodira tudi v najbolj odročno predele sveta.

Na drugi strani preti uničenje vsoga, kar je človeštvo zgradile v dolgih tisočletjih. Države se z mrzlično naglico oboržejo, volosili toknujeta, trošita miljardo za atomske in vodikove bombe.

Ko bi človeštvo vsaj del tega, kar potroši za vojnne namene, namenilo ljudstvu, ki še trpijo lakoto, bi umolknilo nešteto lačnih ust.

Veliko je ljudi, ki si morda želijo, da bi na zemlji zavladal mir, pa so kljub temu borijo. Mogočo niti sami ne vedo, zakaj. Zaslepjeni od nonehnega prolivanja krvi, pobijajo kot sanguibni stroji. Morijo samo zato, ker jim jo tako ukazano, broz usmiljenja v zaledenclih srečih.

Čemu človeštvo gradi in razvija industrijo in komu bodo koristilo raziskave vesolja, če dograjeno sproti rušijo vojno?

Branka Zgaga, 7. razred

PRVI RAZRED PISE

Moje počitnico

Med zimskimi počitnicami sem bila na obisku pri teti na Mostu. Z nano sem so tudi poljala na Josenico k zobozdravniku. Ker sem bila pridna, mi je kupila pustno masko. Ostalo dnevo sem preživila doma. Prosti čas sem porabila za učenje, sankanje in gledanje televizije.

Janja Torkar

Poljala sem se z avtobusom

Mana me je zbudila navsezgodaj. Sli sva na avtobus. Poljali sva se v Tolmin.

Med vožnjo sem zraven ceste zagledala povrnjen avtomobil. Vprašala sem nano, zakaj se je zgodila nesreča. Odgovorila je, da zato, ker vozil ni bil dovolj previden, prohitro je vozil. Vso pot sem se bala, da bi se tudi nan pripetila nesreča. A šofer avtobusa je bil previden in srečno smo se vrnili domov.

Romana Kleč

Trobentico

Letos smo imeli zelo lepo zimo. Že v januarju sem nabrala trobentice. Dona sem jih lepo zložila na krožnik in jih vsak dan zalivala.

Romana Trojer

Prvi zvončki

Letos sem nabrala prvo zvončko že v zimskih počitnicah. Izpulila sem jih s čebulico vred. Cvetovi so bili še v popkih. Dala sem jih v stekljeno košarico in jo postavila na onaro. Zvončki so še zrasli in odprli bole glavice. Dolgo so cveteli.

Zivana Matolič

Nekoga dne smo se igrali na travniku. Zagledal sem prve zvončke. Natrgal sem jih in nesel domov nami.

Tonček Mavri

